

Nr 76.

Godkänd av första kammaren den 31 mars 1922.

Godkänd av andra kammaren den 31 mars 1922.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående fortsatt befrielse för riksbanken under viss tid från skyldigheten att inlösa av banken utgivna sedlar med guld.

(Bankoutskottets utlåtande nr 23.)

Till Konungen.

I en till riksdagen avlåten, den 10 mars 1922 dagtecknad proposition nr 137 har Eders Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen medgiva, att riksbanken må för tiden från och med den 1 april till och med den 15 maj 1922 vara fritagen från skyldigheten att vid anfordran inlösa av banken utgivna sedlar med guld efter deras lydelse, med rätt dock för riksbanken att, om förhållandena därtill giva anledning, före utgången av nämnda tid återupptaga inlösningen av bankens sedlar.

Departementschefen erinrar, att, då fullmäktige i riksbanken nu allena begärt en förlängning av befrielsen från sedelinlösningsplikten för tiden 1 april—15 maj, han för sin del icke funnit anledning att till närmare prövning upptaga de olika åsikter och yrkanden, som framställts i valutafrågan. Eders Kungl. Maj:t hade den 2 december 1921 uppdragit åt tull- och traktatkommittén att verkställa utredning angående vidtagande av åtgärder till skydd för den svenska industrien, därvid jämväl borde

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 14 saml. Nr 76—80.

tagas under övervägande åtgärder inom den allmänna valuta- och penningpolitikens områden.

I sitt utlåtande i ärendet har kommittén bland annat framhållit, att allt, som kunde åstadkommas i riktning av en stabilisering av den svenska valutans, obestriddligen måste äga en mycket stor och välgörande betydelse för såväl produktionen och handeln som för statens finans- och budgetpolitik. En stabilisering av prisnivån vore enligt kommitténs mening ett nödvändigt medel att för näringslivet skapa lugnare villkor; och den enda framkomliga vägen för uppnående av åtminstone en relativ sådan stabilisering ansåge kommittén vara en fullständig återgång till guldmyntfot.

Riksdagen vill erinra, att även riksdagens bankoutsnitt för sin del förilidet är med styrka framhållit dessa av kommittén nu framförda synpunkter eller nödvändigheten av prisnivåns stabilisering och såsom medel härtill vidtagande av åtgärder för en snabbare återgång till en effektiv guldmyntfot. Jämväl fullmäktige i riksbanken och fullmäktige i riksgäldskontoret, vilka yttrat sig över tull- och traktatkommitténs betänkande, hava uttalat enahanda uppfattning. Alla synas sålunda för närvarande vara ense om lämpligheten av en dylik åtgärd. Det har emellertid gjorts gällande, att tidpunkten för en återgång till guldmyntfot ännu icke vore inne, då man nämligen härvidlag borde handla i samförstånd med andra länder, vilkas valutaställning vore närmast jämförlig med vår. Departementschefen har ock uttalat den förvissning, att ledningen av riksbanken komme att hålla sig i kontakt med vederbörande inom de länder, med vilka ett samarbete närmast kunde komma i fråga. Enligt vad bankoutsnittet under hand från fullmäktige i riksbanken inhämtat, hava förhandlingar i ovanberörda syfte redan inletts och torde frågan jämväl komma att upptagas till behandling vid den snart stundande konferensen i Genua. Under sådana förhållanden anser sig riksdagen sakna anledning att nu göra några särskilda uttalanden eller vidtaga särskilda åtgärder i valutafrågan.

Mot Eders Kungl. Maj:ts förslag om medgivande för riksbanken att för tiden från och med den 1 april till och med den 15 maj 1922 vara fritagen från skyldigheten att vid anfordran inlösa av banken utgivna sedlar med guld har riksdagen således icke haft något att erinra.

Riksdagen får alltså anmäla, att riksdagen bifallit Eders Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition nr 137.

Stockholm den 31 mars 1922.

Med undersåtlig vörndnad.